

[Lone Dybkjær]

ledigheden – det kan opgøres på lidt forskellige faconer – på et eller andet sted mellem 35.000 og 40.000 mellem 1984 og 1985, og det fald i ledigheden er vel et eksempel på, at noget af politikken er lykkedes. Så kan man altid diskutere, om det er af den ene eller de andre årsager, men jeg synes ikke, man kan bortforklare det.

Jeg synes også, det er glædeligt at kunne sige, at ungdomsledigheden er faldet. Jeg mener også, at det er den allerbedste indsats, man kan gøre for de unge. Jeg mener faktisk, at det at give dem reel beskæftigelse er betydelig mere virkningsfuldt end ungdomsgarantiordningen. Faldet i ledigheden for de unge, rigtige jobtilbud i den forstand, at det er varigt arbejde, er bedre end alle mulige andre tiltag.

Heldigvis er kvindeledigheden også faldende. Jeg indrømmer, at den ikke er så stærkt faldende som mændenes, og der er en svagere tendens for kvinderne, men i betragtning af, at kvinderne i en lang periode så ud til at have en stigende ledighed, synes jeg også, vi må sige, at der nu i hvert fald er sket et fald også i den sektor.

Det er klart, at kvinderne i særlig grad rammes i forbindelse med nedskæringerne eller rettere de manglende udvidelser og omprioriteringer i den offentlige sektor. Sådan er det, fordi der er en meget stor kvindebeskæftigelse her, men som det også har været fremme i forskellige andre debatter, hænger det også sammen med, at det indtil for nylig har knebet med at få et tilstrækkeligt antal børn at passe i den offentlige sektor, og derved har der altså også af den grund været færre jobtilbud til kvinderne i den offentlige sektor.

Nu er der en vending på vej, men jeg synes under alle omstændigheder, vi skal spørge os selv, om kvinderne er tjent med kun at være i omsorgssektoren; det er de efter min opfattelse ikke. Jeg fatter ikke, at mennesker absolut skal være hjælpeløse, før kvinder har lyst til at beskæftige sig med dem, altså være syge eller være børn eller noget tilsvarende. Der er masser af andre steder end i omsorgssektoren, hvor man kunne benytte de særlige kvindelige egenskaber, hvis man hører til den kategori, der tror på dem; de udnyttes ikke nødvendigvis bare dér. Det er af den grund, jeg er tilhænger af, at kvinder i langt højere grad marcherer ind på de mere generelle ar-

bejdsområder og ikke overlader alle beslutninger dér til mændene.

Noget af det, der er særlig interessant at beskæftige sig med – og sådan som jeg har hørt det, er der ikke rigtig nogen i dag, der har gjort det – er det særlige fald, der er i antallet af langtidsledige. Nu kan man igen manipulere med tallene, men det er vel omkring 15 pct. fra 1984 til 1985. Det synes jeg er en meget glædelig tendens, for det er jo sådan set de langtidsledige, dem, der har været længe ude af arbejdsmarkedet, der har voldt os de store problemer. Det er ikke ledighed på en uge eller to, der skaber de største problemer. Jeg siger ikke, at det er uden problemer, det er bare ikke det, der skaber de største problemer, og det er fremfor alt ikke det, der skaber nogen synderlige økonomiske problemer for dem, der rammes af den. Der kan være nogle psykiske problemer, men ikke de største økonomiske problemer.

Modsat kan vi så sige, at der er sket en absolut stigning i antallet af korttidsledige, og årsagen hertil kan man så prøve at analysere lidt på. Er det et spørgsmål om øget jobmobilitet, eller hvad er årsagen til det? Men under alle omstændigheder er det en meget vigtig tendens, hvis vi kan nedbringe antallet af langtidsledige, og selv om vi får lidt flere korttidsledige, gør det ikke så meget, for korttidsledige skaber ikke det store problem. Det er sandsynligvis udtryk for større mobilitet på arbejdsmarkedet.

Jeg tror i det hele taget, at vi bliver nødt til at tage en anden ledighedsdiskussion end den, vi har været vant til, for jeg tror ikke på, at vi kan komme ned på de meget lave tal, som vi så i begyndelsen af 1970'erne. Specialiseringen og hele udviklingen, bl.a. hele dagpengesystemet, gør, at vi ikke kan regne med, at vi kommer ned på 2 pct., som vi jo stort set anser for at være lig med ingen arbejdsløshed. Derfor må vi nok vænne os til, at arbejdsløsheden procentuelt ligger på et højere niveau.

Men det er ikke ensbetydende med, at vi har reel arbejdsløshed i dette samfund; det er ensbetydende med, at vi har en mobilitet, og at man i stedet for at gå fra det ene job til det andet passerer arbejdsløhedskassen. Det synes jeg er en diskussion, vi kan tage op. Er dette her et korttidsfænomen, eller er det virkelig et spørgsmål om, at der er sket en afgørende vending på arbejdsmarkedet? Hvis det